

med en Bygningsinspektør eller i det Hele taget at faae en Afgjørelse eller et Raad med Hensyn til et Byggeforetagende, at træffe Vedkommende, hvad der tidt og mange Gange spilder overordentlig megen Tid, og hvorved der ikke gaar saa lidt af Penge tabt tillige. Nu siger den ærede Minister, at han mener, at det Modsatte let vil kunne blive Tilfældet, at en større Langsomhed i Expeditionen let vil kunne blive Følgen deraf. Det, tilstaar jeg, forstaar jeg ikke rigtigt. Det forekommer mig dog, at den Maade, der fordeler Kræfterne saaledes, at de kunne anvendes paa alle de Punkter, der i Dieblisset trænge dertil, er den, der garanterer den størst mulige Hurtighed. Jeg vil indrømme den ærede Minister, at Stadsbygmesteren faar et stort Ansvar, men det har han allerede nu, og om han ogsaa vil faae et stort Arbejde i Begyndelsen med at sætte det Hele i Scene, er der ingen Tvivl om, at det Alt snart vil komme til at gaa i sin Gænge, uden at han vil blive overbebyrdet med Arbejde. Og med Hensyn til Ansvaret er det ganske vist saa, at Stadsbygmesteren afgjør en hel Del Punkter, men med Hensyn til de mest intrikate Spørgsmaal har Udvalgets Flertal netop indrettet det saaledes, at der deles han Ansvaret med Bygningskommissionen, idet en Del vigtige Spørgsmaal blive henviste til dens Afgjørelse. Den ærede Minister mente endvidere, at Flertallets Forslag vilde blive noget kostbart, og jeg vil indrømme, at uden forøgede Omkostninger vil det slet ikke kunne gennemføres; men dersom det erkendes, at der derved vilde vindes Betydeligt for de Byggende og Byggeriet overhovedet, ser jeg ikke rettere, end at de Penge vilde være vel anvendte. Den ærede Minister udtalte ganske vist, at man maatte gribe Sagen an paa en anden Maade, men jeg tror ikke, at han gav nogen bestemt Anvisning i saa Henseende. Dersom den ærede Minister for Udvalget vilde mellem 2den og 3die Behandling give tilkjende, om han havde en bedre Maade at ordne dette Spørgsmaal paa, saaledes at man var i Stand til at opnaa samme Resultat, som Udvalgets Flertal har ønsket og tilsigtet, saa er jeg overbevist om, at Udvalget med Glæde vil tage det under alvorlig Overveielse. Jeg skal dog bemærke dertil, at der er et Kriterium for, at Udvalget ikke i denne Retning er gaaet ganske forfæret frem, og det er, at medens der har været hundrede Meninger angaaende saa godt som alle de Punkter, Udvalget har draget frem, medens man har hørt baade det ene og det andet og det tredie, om at det skulde gøres, og det skulde gøres, og

det skulde ikke gøres, saa har der været en almindelig Samstemning fra alle Kanter om, at denne Foranstaltning maatte i enhver Henseende anses for at være helbig. Nu siger jeg naturligvis ikke, at det gamle Ordsprog: „Vox populi, vox dei“ altid slaar til, jeg hører ikke til dem, der hylde det fuldstændigt; men paa et saa rent praktisk Omraade, som her er Tale om, hvor saa Mange kunne lide under og hjælpes ved en Forandring i det Bestaaende, der har det megen Betydning for mig. — Endnu skal jeg kun gjøre en Slutningsbemærkning til den ærede Ordfører for Mindretallet (Th. Christensen), som fremhævede, at de Byggende hos Bygningsinspektøren tidt fandt en Fortrolighed, en Hjælp, en Tilrettevisning og en Assistance, naar de havde Noget paa Hjertet, deres Bygningsager vedrørende. Jeg vil slet ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Bygningsinspektørens Virksomhed overhovedet, men kun sige, at det netop er denne særlige Fortrolighed, Hjælp og Assistance til Enkelte i Mod sætning til dem, der ikke søge denne Fortrolighed og Assistance, som er en af Hovedgrundene til, at de heromhandlede Foranstaltninger ønskes fremkaldte, og som har været en af de væsentligste Grunde til alle de Klager, der have været reiste over den nu bestaaende Tilstand.

Lauridsen: Jeg maa sige, at det er med nogen Tilbageholdenhed og Frygt, at jeg tager Ordet i en Sag som denne. Det er jo en Sag, i hvilken de Allerførreste af dette Things Medlemmer ville paastaa at have en dyberegaaende Sagkundskab, i alt Fald en Sag, med Hensyn til hvilken jeg ikke tør rose mig af at være i Besiddelse af særlig Sagkundskab. Jeg vil derfor ogsaa indskrænke mig til saa kort som muligt at angive enkelte Ting, som jeg synes burde have været tilføiede i dette Lovforslag. Jeg vil dog først sige, at det forekommer mig, at Lovforslaget har haft den Stjæbne, at det er gaaet meget betydeligt fremad ved Behandlingen i dette Thing, endog saa gaaet fremad fra i Fjor til i Aar i Retning af at blive et bedre Lovforslag. Jeg skal fatte mig meget kort for ikke at lægge Lovforslaget Hindringer i Veien, da jeg mener, det er af stor Vigtighed, at Lovforslaget udkommer, at det kommer ud i det praktiske Liv. Det vilde være meget uheldigt, om det kom til at ligge hen flere Aar og kom til at passere frem og tilbage mellem Thingene. Der er imidlertid enkelte Ting, som jeg har ment det rigtigt at sige et Par Ord om. Der er først Spørgsmaalet om Behovsrum,